

небе то на насъ грѣшници — — — знайте моа
Графице, че тука и рай и печаль.

Графица-та. Бѣгай са отъ очи-тѣ ми прокле-
тнико! та ты си, както ми са струва, станаль сж
щій дѣволскій сынъ, твои-тѣ думи сж по прили-
чни на скотски нежели на человѣчески; отпадни-
ко не єдний! — та ты трѣбува да знаєшь, че нѣ
несме нищо предъ Бога, но чървеи и прахъ земный.

Голось. Ха, ха, и азъ това ищѣхъ да чужъ
отъ васъ. — Па като несме нищо предъ Бога, а
то да живѣеми по волж-тж си; — знаете, какъ ду-
ма и свето писмо: „Даде Богъ человѣку свободну
волю.“

Графица-та. Инди като имамы свободнж во-
лж, зеръ трѣбува да правимъ зло?

Голось. Ачи какво зло правж азъ?

Графицѣ-та. О заслепеныи человѣче! проми-
слиса! може ли да бжде по голѣмо зло отъ твое-то.

Голось. Менѣ не трѣбува да са промишля-
вамъ, но на кжсо ви казвамъ, или ми испълнете
волж-тж или юще по голѣмо зло ще дочекате.

Графица-та. О злощастный человѣче: па азъ
сѣмъ вече толкова пѣти казала, че по обичамъ
да си изгубжж животъ-тѣ нежели да си потжпчж
супружескж-тж честь и вѣрность. Тѣй махай са
отъ мене заклевамъ та въ Бога живаго.

Голось. Добрѣ, вы ще са кавте (*отважда,*
преобърнахъ ся платна-та и показа ся соба-та, въ
кож-то влѣзе Голось, а подаръ него — Куриръ.)